

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2014 roku

sprawy przeciwko A. D. synowi S. i S. z domu K.

urodzonego (...) w miejscowości B.

obwinionego o to, że

w dniu 21.04.2013r. o godz. 11.30 we W. na pl. (...) w strefie ruchu kierując samochodem m-ki V. (...) o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru cofania i wyjeżdżając z parkingu nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu podczas włączania się do ruchu wskutek czego doprowadził do zderzenia z kierującym pojazdem m-ki M. o nr rej. (...), którego kierujący będąc w ruchu wykonywał manewr cofania celem zaparkowania pojazdu, powodując uszkodzenie przedmiotowego pojazdu i straty w mieniu na szkodę P. P. stwarzając zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw

*****

I. uznaje obwinionego **A. D.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **300 (trzystu) złotych;**

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 21 kwietnia 2013 roku na Placu (...) we W., przy restauracji (...), doszło do kolizji drogowej, podczas której kierujący samochodem V. (...) nr rej. (...), A. D., opuszczając miejsce parkingowe, wykonywał manewr cofania z miejsca parkingowego usytuowanego prostopadle do pasa ruchu. Zderzył się wówczas z poruszającym się tym pasem i cofającym w celu wjechania w miejsce parkingowe umiejscowione obok wyjeżdżającego tyłem V. (...), samochodem marki M. nr rej. (...), kierowanym przez P. P..

W następstwie kolizji oba pojazdy uległy uszkodzeniu.

dowód:

zeznania świadka P. P. k. 52-53 akt;

zeznania świadka M. M. k.53 akt;

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych k. 55-61;

zeznania biegłego J. D. k.65 akt;

dokumentacja fotograficzna k.37 akt;

notatka urzędowa k. 5 akt.

A. D. nie był karany sędownie za popełnienie przestępstwa.

dowód: karta karna k.17.

A. D. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach potwierdził, że do kolizji doszło w momencie, gdy opuszczał miejsce parkingowe i wykonywał manewr cofania. Podniósł jednak, że w jego trakcie, kierujący samochodem marki M., który zatrzymał się po przejechaniu prostopadle do jego samochodu, zaczął nagle cofać, doprowadzając do zderzenia pojazdów. Zaakcentował, że w momencie kolizji, jego pojazd stał.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego w zakresie jego twierdzeń, że w chwili kolizji jego samochód nie znajdował się w ruchu.

Przeczą temu zeznania pokrzywdzonego P. P. oraz będącej w jego pojeździe pasażerki M. M.. Świadkowie ci zgodnie opisali przebieg wydarzeń wskazując na fakt cofania, przez kierującego samochodem marki V. i uderzenia w ich pojazd, podczas wyjeżdżania przez niego z miejsca parkingowego.

Okoliczność ta wynika również wprost z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, opracowanej na podstawie dokonanych analiz miejsca kolizji i zawartej w aktach dokumentacji, w tym w szczególności analizy uszkodzeń w samochodzie V. (...). Ich kierunek, umiejscowienie i kształt, to poślizg, co jednoznacznie wskazuje na fakt, że w chwili kolizji pojazd ten był w ruchu. Przy prostopadłym ustawieniu obu samochodów, na co wskazują obaj uczestnicy kolizji, stwierdzone uszkodzenia w samochodzie V., mogły powstać wyłącznie podczas ruchu tego pojazdu.

Opinia biegłego jest rzetelna, jasna, pełna i zachowuje walor przydatności w niniejszym postępowaniu. Opinia ta nie zawiera wewnętrznych sprzeczności. Posługuje się logicznymi argumentami. Opinii nie można postawić zarzutu niejasności. Nie można uznać jej wniosków końcowych za nielogiczne, nieściśle lub obwarowane takimi zastrzeżeniami, iż nie można ustalić, jaki ostatecznie pogląd przyjmuje biegły, a także, gdy sformułowana jest tak zawile, że jest niezrozumiała, względnie, gdy jej wnioski końcowe nie znajdują oparcia w badaniach opisanych przez biegłego. Opinia biegłego pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich. Dowód z tej opinii jest przekonujący i zrozumiały dla sądu. Opinii nie można postawić zarzutu niepełności tzn. nie uwzględnienia, względnie pominięcia niezbędnych czynności badawczych, co ma wpływ na jej końcowe wnioski. Znajduje ona oparcie w zasadach wiedzy i doświadczenia życiowego. Biegły odniósł się do całości materiału dowodowego, istotnego dla wydania opinii (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 1980 r., sygn. II KR 317/80, LEX nr 21883).

Sporządzona została przez biegłego z wieloletnim stażem i nie została zakwestionowana przez żadną ze stron. Z tego względu stanowiła podstawę dokonanych przez Sąd ustaleń w zakresie rekonstrukcji kolizji drogowej.

Koresponduje przy tym z zarówno z treścią zeznań pokrzywdzonego, jak i bezstronnego świadka zdarzenia- M. M..

Przy uwzględnieniu zatem treści opinii biegłego oraz mając na względzie przedstawioną wyżej ocenę materiału dowodowego Sąd uznał, że obwiniony dopuścił się zarzucanego mu wykroczenia z art. 86 § 1 kw. Obaj uczestnicy ruchu wykonywali w momencie kolizji manewr cofania. Obwiniony jednak włączył się do ruchu rozpoczynając jazdę z postoju. Miał zatem obowiązek ustąpić pierwszeństwa przejazdu samochodowi marki M. i powstrzymać się od

wyjazdu z miejsca parkingowego. Z. tego, doprowadził do kolizji obu pojazdów. Tym samym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu lądowym.

Nagminność tego rodzaju wykroczeń na obszarze miasta, miejsce i czas jego popełnienia, rodzaj naruszonych zasad ruchu drogowego, to okoliczności które Sąd miał na względzie wymierzając obwinionemu karę grzywny.

Kara ta nie jest nadmiernie surowa, a jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu. Uwzględniono ponadto społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze orzeczonej kary, które mają stanowić adekwatną względem popełnionego czynu represję wobec sprawcy oraz piętnować w oczach społeczeństwa zachowanie, którego obwiniony się dopuścił. Sąd wyraża jednocześnie przekonanie, iż orzeczona kara spełni swoje zadania w zakresie prewencji szczególnej i pomoże zrozumieć A. D. naganność jego zachowania.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 624§1k.p.k. w związku z art. 119 kpw.